

ספירת העומר ; שומע כעונה

(1) ויקרא פרק כג

(טו) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה : (טז) עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהַקִּרְבָּתֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לִיקוֹק :

(2) ויקרא פרק כה

(ח) וּסְפַרְתָּ לָךְ שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת שָׁנִים שֶׁבַע פְּעָמִים וְהָיוּ לָךְ יָמֵי שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנִים תִּשַׁע וְאַרְבָּעִים שָׁנָה : (ט) וְהֶעֱבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ בַּיּוֹם הַכִּפָּרִים תִּעֲבִירוּ שׁוֹפָר בְּכָל אֲרָצְכֶם : (י) וְקִדְשִׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וְקִרְאתֶם דְּרוֹר בְּאֲרָץ לְכָל יִשְׂרָאֵל יוֹבֵל הוּא תִּהְיֶה לָכֶם וְשַׁבְּתֶם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ וְאִישׁ אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ תִּשָּׁבוּ :

(3) תלמוד בבלי מסכת מנחות דף סה עמוד ב

ת"ר : +ויקרא כ"ג+ וספרתם לכם - שתהא ספירה לכל אחד ואחד.

(4) תוספות מסכת מנחות דף סה עמוד ב

וספרתם לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד - גבי יובל כתיב (ויקרא כה) וספרת לך דאבית דין קאמר להו רחמנא

(5) תלמוד בבלי מסכת סוכה דף מא עמוד ב

. מנא הני מילי? דתנו רבנן : +ויקרא כג+ ולקחתם - שתהא לקיחה ביד כל אחד ואחד.

(6) ויקרא פרק כג

(ב) דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְקוֹק אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קִדְשׁ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי :

(7) לבוש אורה חיים סימן תפט סעיף א

ומצוה על כל אחד מישראל לספור לעצמו, ואין אחד יוצא בספירת חבירו אפילו (א) אומר אמן, שכן משמעות וספרתם לכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד.

(8) משנה ברורה סימן תפט ס"ק ה

(ה) לספור לעצמו - דכתיב וספרתם לכם משמע שהמצוה חל על כל יחיד ויחיד והנה משמע מזה דבספירה אינו כמו בשאר מצות התלוי באמירה לענין קידוש והבדלה וכיו"ב דאם שמע לחבירו ונתכוין לצאת דיוצא בזה משום דשומע כעונה והכא גילתה התורה דלא יצא כל כמה דלא ספר בעצמו [ג] אבל יש מאחרונים שכתבו דכונת התורה הוא רק דלא נימא דמצוה זו אבי"ד לבד קאי כמו בשמיטין ויובלות דכתיב שם וספרת לך אלא קאי אציבור אבל באמת אם שמע מחבירו שספר והתכוין לצאת וגם חבירו כוון להוציא יצא כמו בכל מקום דקיי"ל שומע כעונה [ד] וכל זה בספירה אבל בברכה שמברכין על הספירה דכו"ע אפשר לצאת ע"י חבירו אפילו הוא בקי וכמו בכל הברכות [ה] מיהו מנהג בכל ישראל שכל אחד מברך וסופר לעצמו ואין סומכין על הש"ץ. כתבו האחרונים דספירה מותר בכל לשון ובלבד שיבין אותו הלשון ואם אינו מבין [ו] אפילו סיפר בלש"ק אינו יוצא דכיון דלא ידע מאי קאמר אין זה ספירה :

(9) רש"י מסכת סוכה דף לח עמוד ב

וכן למתפללין בצבור ושליח צבור אומר קדיש או יהא שמיה רבא - ישתקו בתפלתן וישמעו בכוונה, והרי הן כעונין, וכשיגמור הקדושה - יחזרו לתפלתן, וכן יסד רב יהודאי גאון בעל הלכות גדולות.

(10) תוספות מסכת ברכות דף כא עמוד ב

וכתב רש"י בסוכה פרק לולב הגזול (דף לח:): דאדם המתפלל ושמע מפי החזן קדיש או קדושה אינו יכול להפסיק ולענות עם הצבור אלא ישתוק וימתין מעט דשומע כעונה וי"ל דלכתחלה אין לעשות כן דענייה חשיבא טפי הדור מצוה. ור"ת ור"י היו אומרים דאדרבה אי שומע כעונה הוי הפסקה אם שותק. ומ"מ נהגו העם לשתוק ולשמוע וגדול המנהג.

(11) שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפלה סימן קד סעיף ז

אינו פוסק לא (כו) לקדיש ולא לקדושה, אלא (כז) ז ישתוק ויכוין למה שאומר ש"צ,

(12) ביאור הלכה סימן קד ד"ה * ויהיה כעונה

ויהיה כעונה - עיין במ"ב ועיין בב"י ובד"מ דעצם דין זה אם מותר לשתוק ולשמוע תליא בפלוגתא ד"א דכיון דשומע כעונה הוא כעונה ממש ואסור מטעם הפסק ואעפ"כ הכריע להקל מטעם המנהג.

(13) רמב"ן ויקרא פרק כג

וצוה בחג המצות שבעה ימים בקדושה לפניהם ולאחריהם כי כולם קדושים ובתוכם ה', ומנה ממנו תשעה וארבעים יום שבעה שבועות כימי עולם, וקדש יום שמיני כשמיני של חג, והימים הספורים בינתיים כחולו של מועד בין הראשון והשמיני בחג, והוא יום מתן תורה שהראם בו את אשו הגדולה ודבריו שמעו מתוך האש. ולכך יקראו רבותינו ז"ל בכל מקום חג השבועות עצרת, כי הוא כיום שמיני של חג שקראו הכתוב כן.

(14) ספר החינוך מצוה שו

משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב [ירמיהו ל"ג, כ"ה] אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, וכמו שאמר השם למשה [שמות ג', י"ב] וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה, ופירוש הפסוק כלומר, הוציאך אותם ממצרים יהיה לך אות שתעבדון את האלהים על ההר הזה, כלומר שתקבלו התורה שהיא העיקר הגדול שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם. וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות צאתם מעבדות לקבלת התורה, כי התפל עושין אות לעולם אל העיקר.